

Historiske Fortællinger

om

Islændernes Værd

hjemme og ude,

udgivne

af

Det Kongelige

Nordiske Oldskrift-Selskab

i Bearbejdelse

efter de islandske Grundskrifter

ved

N. M. Petersen.

J. Munro

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt i S. J. Møllers Bogtrykkeri.

1841.

105. Om Thorgeir paa Ejsavatr.

En Mand ved Navn Thorgeir boede paa Gaarden Ejsavatr¹. Hans Moder hed Thorun. Hans Kone Gudride var en Datter af Thorkel hin Svarte fra Hleibrargaard. De vare af en anseelig Slægt.

De Kristne tjelbede deres Boder, og Gisfur og Hjalte vare i Mossfeldingernes Bod. Dagen efter gif begge Partier til Lovbjerget, krævede hver paa sin Side Vidner, de Kristne saavel som Hedningerne, og erklærede sig stulte ad, saa de herefter hver vilde følge sin Lov. Da blev der en saadan Ulyd paa Lovbjerget, at ingen hørte den andens Tale. Derpaa stiltes man fra hinanden, og mange tyktes, at dette vilde blive en hel Forstyrrelse.

De Kristne toge Hall fra Sida til at være deres Lavmand; men han begav sig hen til den rette Lavmand Thorgeir Gode fra Ejsavatr, og gav ham tre Mark Sølv, for at han skulde tillyse Loven; men dette var dog en vovelig Sag, da han var Hedning. For at overveje denne Sag, lagde Thorgeir sig hen den hele Dag, og bredte en Kappe over sit Hoved, saa at ingen kunde tale med ham. Men næste Dag gif man atter til Lovbjerget; da krævede Thorgeir Lyd, og talte saaledes: „Mig synes, at det er ude med os, hvis vi ikke have een Lov alle; er Loven søndret, saa er Freden søndret, og da er det ude med Landet. Jeg vil derfor spørge Kristne som Hedninger, om de vilde holde den Lov, jeg nu vil forkynde?“ Deri samtykkede de alle; men han sagde, at han vilde have Ed og Forsikring af dem, at de vilde holde det. Dgsaa det samtykkede de alle, og han tog Forsikring af dem. „Det er vor Lovs Dphav,“ sagde han derpaa, „at alle skulle være Kristne her paa Landet, og tro

¹) i Nordreysfel paa Nordlandet.

paa een Gud, Fader og Søn og den hellig Aand, og aflade fra al Afgudsdyrkelse, ikke udsætte Børn, og ikke spise Hestekød. Fredløsheds Straf skal sættes derpaa, hvis det bliver beviist, men fares hemmelig dermed, skal det være uden Bøde.“ Men denne Læroning af Hedenskabets blev efter saa Aars Frist ogsaa afføstet, saa at man heller ikke skulde kunne gjøre det mere i Løn, end aabenbar. Dernæst paabød han Helligholdelsen af Drottensdage, Fastedage, Juledage og Vaasledage og alle de største Højtider. Hedningerne tyktes sig svært bedragne, men Troen blev erklæret for Lov, og alle kristnede her paa Landet. Da dette saaledes var tilendebragt, toge de hjem fra Tinget.

106. Om Amunde den Blinde.

Tre Aar senere hændte den Begivenhed paa Tingssaaling, at Amunde den Blinde, Høskuld Njalsens Søn, var paa Tinget. Han lod sig lede om imellem Boderne, og kom til den Bode, hvor Eytung fra Samslab var inde. Han lod sig lede ind i Bøden, og hen til det Sted, hvor Eytung sad. Han sagde: „Er Eytung fra Samslab her?“ „Hvad vil du?“ sagde Eytung. „Jeg vil vide,“ sagde Amunde, „hvilken Bode du vil give mig for min Fader; jeg er lønbaaren, og har ikke faaet nogen Bode.“ Eytung sagde: „Jeg har bødet for din Faders Drab med fulde Boder, og dem tog din Farsader og dine Farsbrødre, men mine Brødre bleve ugilde¹, saa at hvis jeg har haardt forbrudt mig, saa blev jeg ogsaa haardt taget med.“ „Det spørger jeg ikke om,“ sagde Amunde, „at du har bødet til dem; jeg veed, at I ere forligte, men jeg spørger efter, hvilken Bode du vil give mig?“ „Aldeles ingen,“ sagde Eytung. „Jeg indseer ikke,“ sagde Amunde, „at det kan være ret for Gud, saa nær Hjerteret som du har hugget mig; men det kan jeg sige dig, at hvis

¹) uden Boder.